

sonlig komplimentere den højtærede Justitsminister for.

Naar nu den højtærede Minister fremlægger dette Lovforslag saa hurtigt, er jeg overbevist om, at det har sine Grunde. Dem skal jeg ikke komme ind paa at udtænde, men jeg vil haabe, at en af Grundene maa være Ønsket om, at der vises Forhandlingsvenlighed, saa at man kan naa frem til Resultater; for Resultater have vi ikke set noget af ved de tidligere Lejligheder. Jeg hverken ønsker eller haaber, at Forslaget i den Form, hvori det foreligger, er et Ultimatum, for saa vil jeg anse al Forhandling for overflødig. Jeg indrømmer, at det forelagte Lovforslag er et Fremskridt, sammenlignet med det tidligere, et Fremskridt, som jeg personlig paaskønner meget, men de Forbedringer, der findes i dets Paragraffer, og da specielt i § 20, ere jo ikke andet, end hvad den højtærede Minister kunde have faaet sidste Vinter i dette høje Ting. Det blev jo foreslaaet saaledes, at den højtærede Minister kunde modtage det. Men den Gang fandt den højtærede Minister ikke Anledning til det. Den Vej, han gaar nu, er det, vi paa Landet kalde at gaa over Aaen for at hente Vand. Det havde den højtærede Minister ikke behøvet.

Ser man paa det kirkelige Udvalgs Resultater denne Sag vedrørende, hvilke ere nævnte af de foregaaende ærede Taler, maa jeg desværre beklage, at de ikke ere store, og naar jeg skal udtale mig meget kort om hele denne Sag, vil jeg sige, at det kirkelige Udvalgs Medlemmer have været meget enige om at være uenige. Dette ikke sagt til Forklejnelse af dem, men det viser, hvor vanskeligt det er at enes om Reformen i et saa sammenfiltret Forhold, hvor Stat og Kirke skulle arbejde sammen. Jeg vender tilbage til det kirkelige Udvalgs Arbejder, som man er nødt til at beskæftige sig med, fordi den højtærede Minister fører det kirkelige Udvalgs Resultater i Marken som Forsvar for det borgerlige Ægteskab. Det kan jeg ikke se, at den højtærede Minister i mindste Maade er berettiget til. Jeg kan ikke se anderledes, end at den Udtalelse, som det kirkelige Udvalg fremsætter, resulterer i, at der er et Flertal for den valgfri Ordning og et Mindretal for den tvungne. Som Sidebemærkning til det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (S. Jensen) vil jeg gøre opmærksom paa, at det for mig ikke gælder om Principperne, men om Resultatet, og Resultatet i det kirkelige Udvalg

er, som jeg her har sagt. — Naar der nu er et saadant Flertal, hvorfor maa vi saa ikke faa den valgfri Ordning indført, som dog giver Frihed? Det, som er tilføjet i Lovforslagets § 20 er kun Frihed til den ene Side, for Præsterne, hvorfor maa Menigheden ikke faa det samme? Den har jo lige saa megen Ret dertil. De Argumenter, som føres i Marken for, at den valgfri Ordning ikke kan give denne Frihed til begge Sider, betragter jeg kun som Paastande og intet andet. I Øjeblikket have vi Kirketvang i den danske Folkekirke. Det har vist sig i det praktiske Liv, at denne Ordning har sine svage Sider. Nu vil man indføre det modsatte og give os Borgertvang eller hvad jeg skal kalde det. Denne Ordning betragter jeg som et Skridt imod en kirke-socialistisk Stat. Begge Yderstandpunkter have deres Vanskeligheder. Jeg tror, at det gaar her som paa saa mange Omraader i det daglige Liv, at den gyldne Middelvej er den bedste. Midt imellem de to Yderpunkter ligger det valgfri Ægteskab, og det vil jeg derfor anbefale. Vi have jo ellers Frihed indenfor den danske Folkekirke, vi have Frihed i Daaben, ved Konfirmationen, ved Nadvéren, hvorfor da ikke ogsaa faa Frihed i Ægteskabet? Jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til at gøre det anderledes. Det lille Ord „hvorfor“ møde vi saa ofte her i Livet — hvorfor maa vi ikke faa denne Ordning, naar man dog ved eller er temmelig sikker paa, at Befolkningens Ønsker og Følelser gaa i den Retning? Disse Ønsker og Følelser er man ikke berettiget til at ignorere eller ringeagte og endnu meget mindre til at krænke. Jeg ser af det kirkelige Udvalgs Betænkning, at der er et Mindretal under Nr. 4, som siger: Disse Følelser og Ønsker indenfor Befolkningen tillægge vi ikke nogen Betydning. Jeg ved ikke, paa hvilket Grundlag det paagældende Mindretal fremsætter denne Udtalelse, som maa staa for Mindretallets Regning. Man gaar endogsaa videre og siger, at naar det borgerlige Ægteskab bliver indført, vil et af de mange Baand mellem Stat og Kirke være „lempeligt“ løst. Jo, jeg takker for denne Lempelighed. Havde det ærede Mindretal sagt, at saa var et af Baandene mellem Stat og Kirke — jeg skal vogte mig for at bruge noget stærkt Ord — løst med alt andet end Lempelighed, havde det vist været et korrektere Udtryk. Jeg skal slutte med at udtale Ønsket om, at Indførelse af valgfrit borgerligt Ægteskab maa faa Flertal, og at Frihe-